

De mogelijkheid van DNA-cross-contaminatie door het gebruik van microsporenfolies op de Plaats Delict

Inleiding

De veroordeling van Ernest Louwes in 2004 was vooral gebaseerd op een mogelijk verband tussen de aanwezigheid van lichtrode vlekken en DNA-materiaal, gevonden op de blouse van de weduwe Wittenberg.

Van de lichtrode vlekken op de blouse van de weduwe werd verondersteld dat ze veroorzaakt zouden zijn door make-up van het gezicht van de weduwe. Het DNA-materiaal is zowel binnen als buiten de lichtrode vlekken gevonden.

Het was argumentatie, die ertoe geleid heeft dat in het arrest van Den Bosch de lichtrode vlekken en de DNA-fragmenten als delictgerelateerd bestempeld zijn.

Normaal gesproken moet er een (aantoonbaar) rechtstreeks verband zijn tussen een moordwapen of een (vaak seksuele) handeling en het delict vóór men een uitspraak kan doen over de delictgerelateerdheid van het gevonden DNA-materiaal. Een DNA-spoor zegt op zichzelf immers niets over het tijdstip en/of de manier waarop het is achtergebleven.

Om tot een dergelijke interpretatie te komen moeten alle uitgangspunten kloppen. Belangrijk hierbij:

- a) Is het DNA-materiaal afkomstig van een rechtstreeks contact?
- b) Is er een plausibele verklaring voor de aanwezigheid van het DNA-materiaal?
- c) Zat het DNA-materiaal tijdens het onderzoek (nog steeds) op dezelfde plaats als tijdens het delict?

En, concreet, in verband met de blouse van weduwe Wittenberg:

- d) Zijn de zichtbare lichtrode vlekken op de blouse het gevolg van geweldshandelingen?
- e) Waren deze vlekken al aanwezig op de Plaats Delict?
- f) Zijn er vlekken naderhand over de blouse verspreid?
- g) Is er een aantoonbaar verband tussen het DNA-materiaal en de lichtrode vlekken?

Bovenstaande vragen zijn tijdens het proces tegen Ernest Louwes in 2003/2004 niet goed (genoeg) naar voren gekomen.

In het afgelopen jaar heeft de verdediging van Ernest Louwes wat dit betreft veel nieuw materiaal op tafel gelegd waaruit blijkt dat:

- 1) Het aangetroffen DNA-materiaal overgedragen kan zijn tijdens een regulier zakelijk contact (Louwes was op de ochtend van de moord bij de weduwe geweest), ondermeer omdat kleine speeksel en mucus-sporen door een crimescope niet worden gedetecteerd, waardoor gevonden DNA-materiaal mogelijk ten onrechte aan huidcellen werd toegeschreven.
- 2) De blouse slecht veiliggesteld, bewaard en behandeld is, waardoor de oorspronkelijke locatie van zowel de lichtrode vlekken als van het DNA-materiaal een heel andere kan zijn dan die waar de lichtrode vlekken en het DNA-materiaal later door het NFI werden aangetroffen.
- 3) De rode vlekken op de blouse nooit zijn geanalyseerd als zijnde make-up vlekken en toen het wel door het NFI werd gedaan in 2006 was er geen harde conclusie mogelijk.
- 4) Diverse bloed- en andere vlekken nog niet aanwezig waren op de PD, maar pas later op de blouse zijn terechtgekomen.

Belangrijke argumentatie die de verdediging hierbij naar voren heeft gebracht, is gebaseerd op de waarschijnlijkheid van *speekseloverdracht* i.p.v. *huidcellenoverdracht*. En de aangetoonde later ontstane (bloed)sporen op de blouse, als gevolg van de onjuiste behandeling van de blouse in de vier jaar tussen de moord (sept. 1999) en het eerste DNA-onderzoek (dec. 2003). Wat betreft dit laatste argument is aan de hand van de vele door vocht gefixeerde kreukels aangetoond, dat de blouse na de sectie in vochtige staat is opgepropt in een zak. Hierdoor zijn onvermijdelijk de verschillende delen van de blouse met elkaar in aanraking gekomen, waardoor niet-controleerbare overdracht van biologisch (en chemisch?) materiaal is veroorzaakt. Aangetoond is eveneens - ook door het NFI - dat na het aantreffen van het lichaam op de Plaats Delict, er aan de voorkant van de blouse diverse nieuwe vlekken op de blouse zijn ontstaan.

Het gebruik van microsporenfolie op het Plaats Delict

Anno 2008 gelden er strenge regels voor het veiligstellen van stukken van overtuiging ten behoeve van DNA-onderzoek, om de integriteit ervan te kunnen waarborgen. In deze zaak echter is de integriteit van het stuk van overtuiging niet onderzocht alvorens er, vier jaar na de moord, DNA-onderzoek is gedaan. Daardoor is een veroordeling uitgesproken op basis van een stuk van overtuiging dat niet volgens de voorschriften is behandeld.

De Deventer moordzaak is één van de eerste rechtszaken die voornamelijk gebaseerd zijn op de interpretatie van DNA-contactsporen. Een zaak die zijn oorsprong had in een overgangperiode waarin op alle fronten nog een tekort was aan expertise-, regelgeving-, accreditatie- en controle op DNA-gebied.

Opvallend is de eenzijdigheid waarmee Justitie (OM, TR, NFI) met het technische sporenmateriaal is omgegaan. De tendens - vanaf het begin - is geweest dat er geen enkele melding werd gemaakt van mogelijke, en soms zelfs aantoonbare (cross-)contaminatie of anderszins onjuiste behandeling van de blouse en het sporenmateriaal. Alles werd vier jaar na dato klakkeloos van een DNA-zegel¹ voorzien en voorgelegd aan het hof zonder de rechter te informeren over de risico's die dit met zich meebracht.

Dat men grote risico's heeft genomen met betrekking tot bij voorbeeld cross-contaminatie blijkt wel uit wat er op 25 september 1999, op het Plaats Delict, met de blouse van de weduwe is gebeurd.

Direct na het aantreffen van het levenloze lichaam van de weduwe Wittenberg heeft de Technische Recherche namelijk onderzoek verricht en technische sporen veilig gesteld. De periode (1999) waarin dit gebeurde was een overgangperiode waarin veel van de inmiddels geldende forensischtechnische DNA-normen nog niet ingevoerd waren of nageleefd werden.

Eén van de handelingen die de TR aldaar uitvoerde was het veiligstellen van microsporen. Dit gebeurde met gebruik van een z.g. microsporenfolie of microsporentape. Belangrijk hierbij is te beseffen dat het gebruik van het woord "micro" met name te maken heeft met het feit dat de betreffende sporen niet altijd met het blote oog duidelijk te onderscheiden zijn. In de dagelijkse praktijk gaat het hierbij met name om haren en vezels t.b.v. morfologisch onderzoek.

Inmiddels, in 2008, hebben "haren en vezels" op forensisch niveau een stap terug gedaan t.o.v. "DNA sporen" en wordt de betreffende microsporenfolie pas dan toegepast wanneer de "DNA-sporen" zijn veiliggesteld. Belangrijk is hierbij te weten dat door de Technische Recherche op 25 september 1999 geen sporen t.b.v. DNA-onderzoek zijn veiliggesteld. Ook de betreffende microsporen folies/tapes uit 1999 waren/zijn niet voor DNA-onderzoek bedoeld en zijn destijds dus ook niet van een DNA zegel voorzien.

Het is belangrijk om te begrijpen wat voor impact dit heeft op de argumentatie die ten grondslag ligt aan het vonnis tegen Ernest Louwes in 2004.

Relevant is hierbij om te weten hoe de betreffende microsporen werden/worden veiliggesteld.

Hieronder de te volgen procedure afkomstig van een producent van dergelijke microsporenfolies²:

¹ Zowel het Hof te Den Bosch (2004) als de Hoge Raad (2008) stelt dat dit DNA-zegel slechts de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de personen beoogt van wie het materiaal afkomstig is en niet dient ter voorkoming van contaminatie. Voorbijgegaan wordt dat met dit DNA-zegel het te onderzoeken materiaal "de status" krijgt van op DNA te onderzoeken materiaal, met de noodzakelijke veiligheids- en voorzorgsmaatregelen en voorschriften van dien.

² http://www.bvda.com/NL/sect5/nl_5_1a.html

*Voor het verzamelen en veiligstellen van haren en vezels van textieloppervlakken (kleding, bekleding van auto'stoelen e.d.) wordt vaak een synthetische kleefolie met schutlaag gebruikt. Deze folie heeft dan een lage plakkracht, zodat veiliggestelde vezels (wanneer nodig) weer verwijderd kunnen worden. Voor het afplakken wordt een stuk van ca. 5 x 10 cm gebruikt waarmee systematisch het hele oppervlak wordt afgewerkt (**opplakken, aanwrijven en weer loshalen**) totdat het beoogde oppervlak geheel is bemonsterd of de folie zijn plakkracht heeft verloren.*

In dat geval dient verder gegaan te worden met een nieuw stuk folie. De folie met vezelsporen wordt vervolgens afgedekt met het schutblad, of op een stuk transparant plastic geplakt.

Het verzamelen van microsporen door de Technische Recherche komt er dus op neer dat er met een licht klevende tape meerdere malen op het te bemonsteren oppervlak wordt gedrukt totdat het oppervlak geheel is bemonsterd ofwel de tape zijn plakkracht heeft verloren.

De handeling die hierbij bij herhaling moet worden toegepast is:

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”

“opplakken, aanwrijven en weer loshalen”³

.....

“totdat het beoogde oppervlak geheel is bemonsterd of de folie zijn plakkracht heeft verloren”⁴

Op 25 september 1999 is door de Technisch Recherche een aantal microsporenfolies veiliggesteld. Deze zijn genummerd S1 t/m S7. In de bijlage treft u de pagina aan uit het verslag van de Technische Recherche.

Deze folies werden vervolgens (tegen de voorschriften in) samen met diverse andere folies op één stuk plastic geplakt en pas vier jaar later van DNA-zegels voorzien⁵.

Deze folies komen vervolgens ondermeer weer terug in bijlage 20 van 16 januari 2007 van de Eindrapportage Oriënterend Onderzoek. Met name opvallend hierbij is een aantal vermeldingen in deze bijlage van het NFI over de op de PD aangetroffen haren.

“S3, voorzijde blouse slachtoffer, zegelnummer AFD820”

“haar los op plastic waarop de tapes (AFD818) t/m (AFD824) zijn geplakt”

Los van het feit dat hieruit opnieuw blijkt dat aantoonbaar gecontamineerde⁶ - en niet volgens de voorschriften behandelde – forensisch technische sporen stilzwijgend aan het NFI werden aangeboden voor DNA-onderzoek, blijkt hieruit ook dat de blouse in 1999 t.b.v. microsporen onderzoek intensief is behandeld met de bovenbesproken microsporen-folie/tape. Het

³ Dat de microsporenfolie meerdere keren werd geplakt en er weer afgehaald wordt aangetoond door de beschrijving van S7. Daat staat dat daarmee zowel sporen zijn afgenomen van de (parket-)vloer en het tapijt rondom de plek waar het slachtoffer is gevonden. Dat is ook aangetoond door het feit dat de Technische Recherche een stuk microsporenfolie voor de blouse gebruikten, een voor elke pijp van de broek en een voor elke arm van het wollen vest.

⁴ Illustratief voor het gevaar van contaminatie die op deze wijze kon plaatsvinden is een citaat van Dr. Kloosterman van het NFI van 19 januari 2004, waarin hij opmerkt dat de microsporenfolies van de Plaats Delict (tien stuks in totaal) niet verder zijn onderzocht omdat hij er “geen zichtbare bloedsporen of andere bijzonderheden op kon waarnemen.. Een uitspraak die in tegenspraak is met het onderzoek wat door hemzelf, samen met zijn collega ing. De Vreede van het NFI, op 16 januari 2007 is gedaan naar dezelfde folies. Bij dit onderzoek werden 27 haarfragmenten gevonden die geschikt geacht werden voor autosomaal (standaard NFI) DNA onderzoek en er werden verder op enkele haardelen resten celmateriaal en bloed geconstateerd.

⁵ Dit gebeurde nadat de betreffende technische sporen na bijna vier jaar teruggevonden werden in een kartonnen doos op een zolder van een politiebureau te Deventer.

⁶ De betreffende technische sporen werden in 2003 grotendeels onverpakt aangetroffen in een open kartonnen doos en zijn vervolgens op een tapijt uitgesteld om foto's te maken alvorens er DNA-zegels op werden geplakt. Deze foto treft u op pagina 7 aan.

herhaaldelijk intensief aanraken van de blouse met bovenbeschreven folie leidt vrijwel onvermijdelijk tot ongecontroleerde verspreiding van biologisch (en chemisch) materiaal.

Uit de bijlage blijkt dat de Technische Recherche o.a. met één stuk microsporenfolie (genummerd S3) over het voorpand is gegaan van de blouse. **Hierdoor is op diverse plekken met dezelfde folie met kleefstof op het voorpand van de blouse gedrukt.** Daarbij neemt men het grote risico materiaal over de blouse te verspreiden. Zowel biologisch als chemisch materiaal kunnen op deze wijze verspreid worden, vooral omdat de gebruikte folie of tape een lage plakkracht heeft en bij herhaling goed wordt aangedrukt. Eveneens kan men zich afvragen wat er gebeurt met in de vezels aanwezig DNA-materiaal, iedere keer dat de blouse op de blote huid van het slachtoffer wordt gedrukt. Verder kan DNA bevattend celmateriaal in losse vezeldelen door herhaaldelijk “opplakken, aanwrijven en weer loshalen” mogelijkzels zelfs worden geconcentreerd in kleverige (make-up) of vochtige plekken van de blouse.

Er zijn dus diverse scenario's denkbaar waarbij o.a. DNA- materiaal door gebruik van de microsporen-folie/tape op ongecontroleerde wijze over de blouse konden worden verspreid, maar vooral duidelijk moet zijn dat de NFI hypothese uit 2003/2004, waarbij verregaande conclusies worden verbonden aan **de locatie van de DNA-sporen** en zogenaamde roodbruine/lichtrode vlekken (ing. Eikelenboom), uiteraard geen stand houdt in het licht van dergelijke crosscontaminerende handelingen.

Er kan niets zinnigs meer worden gezegd over de locatie van forensisch materiaal zoals dit aanwezig **zou** zijn geweest onmiddellijk na het plegen van het delict.

Het zou niet de taak van de verdediging moeten zijn om dit uitputtend te onderzoeken. Het is de verantwoording van het O.M., middels de Technische Recherche en het NFI, om garant te staan voor de juiste veiligstelling en rapportage aan het gerechtshof m.b.t. Stukken van Overtuiging die worden gebruikt voor DNA-onderzoek. Hiertoe bestaan de Forensisch Technische normen en die laten een dergelijke behandeling met microsporenfolie niet toe alvorens er DNA sporen worden veiliggesteld. De veiligstelling van DNA- sporen heeft te allen tijde prioriteit en alle (cross-)contaminerende handelingen dienen te worden voorkomen; indien deze wel hebben plaatsgevonden, schriftelijk te worden gemeld aan het NFI, hetgeen eveneens niet is gebeurd.⁷

Aan Prof. Dan Krane, een grote Amerikaanse DNA deskundige, is de vraag gesteld wat het betekent voor het DNA-onderzoek naar de locaties waarop het DNA gevonden is, als vooraf microsporenfolie is gebruikt en of er literatuur over is.

Zijn reactie was:

“ The micro adhesive tape work that you describe could easily have transferred DNA to, from and around the blouse. I am not aware of any scientific literature that speaks specifically to that but that is probably because it is such a fundamental concept (scientific journals would not be willing to publish such a study because it is too obvious a conclusion).”

Kortom: het gebruik van de microsporenfolies door de technische recherche op de Plaats Delict kan heel goed DNA-sporen die aanwezig waren op de blouse, verspreid hebben naar andere locaties op de blouse. En daardoor is het onmogelijk om daarna conclusies te verbinden aan de locaties waar het DNA gevonden is.

⁷ De twee rechercheurs die met het microsporenfolie hebben gewerkt zijn dezelfde rechercheurs van de Technische Recherche die ook in verband worden gebracht met valse verklaring m.b.t. de “chain of custody” van de blouse in december 2003.

Conclusie

Op het Plaats Delict heeft de Technische Recherche microsporenfolie gebruikt op de blouse van de weduwe. Er is één stuk folie gebruikt voor het hele voorpand. Op meerdere plekken is er met één en hetzelfde stuk folie met kleefstof op de stof van de blouse gedrukt. Daarbij neemt de kracht van de kleefstof af en bestaat het grote gevaar dat bepaalde sporen van de ene locatie op de blouse overgedragen worden naar een andere locatie.

Ernest Louwes is niet veroordeeld op het feit dát er DNA van hem op de blouse is gevonden, maar op basis van de hypothese dat de locaties waar het DNA gevonden is delictgerelateerd zouden zijn.

Het toepassen van één stuk microsporenfolie met (lichte) kleefstof kan het volgende effect gehad hebben:

- De microsporenfolie is op de plek van de blouse gedrukt waar uit speeksel afkomstig celmateriaal zat (vol met DNA) dat Louwes er de ochtend van de moord, tijdens zijn bezoek aan de weduwe, heeft achtergelaten. Speeksel bevat relatief (t.o.v. huidcellen) zeer veel DNA.
- Bij het drukken van ditzelfde microsporenfolie op andere locaties van de blouse werden microsporen van dit DNA verplaatst. (Dat is wellicht eerder gebeurd bij de locaties op de blouse waar de rode vlekken zaten, omdat daar de “aantrekkingskracht” voor deze microsporen anders is dan bij schone gedeeltes van de blouse.)

Wellicht is het zo dat in 2003/2004 het NFI en ing. Eikelenboom zich niet bewust waren van het feit dat de technische recherche in 1999 op het Plaats Delict met microsporenfolie op de blouse hadden gewerkt.

Nu weten zij het wel.

Nu kunnen zij vaststellen dat zij bij het trekken van hun conclusies uit 2003/2004 een cruciale schakel aan informatie niet hebben geweten of onterecht niet mee hebben laten wegen in hun conclusies.

Als zij hun conclusies uit 2003/2004 handhaven, stellen ze dus impliciet of expliciet dat het (vrijwel) onmogelijk is dat er, bij het toepassen van microsporenfolie op de voorkant van de blouse van de weduwe, DNA sporen zijn verplaatst. Terwijl Prof. Dan Krane daarover stelt: **“Met microsporenfolie kan je zowel makkelijk DNA op de blouse aanbrengen, van de blouse afhalen als over de blouse verspreiden.”**⁸

⁸ In 2004 heeft het NFI vier sporen op de blouse aangewezen als “controlesporen”. Dat waren plekken waar geen make-up sporen gevonden werden of anderszins opvielen. Daarbij werd er gesteld dat als in die controlesporen GEEN DNA gevonden zou worden dat de stelling zou ondersteunen dat de plekken waar het WEL gevonden was delictgerelateerd zou zijn. In 2004 vond het NFI er geen DNA. In 2006 heeft Prof. de Knijff alle sporen uit 2004 in opdracht van het Openbaar Ministerie nogmaals onderzocht met een andere onderzoeksmethode. In een van deze drie controlesporen vond Prof. de Knijff wel DNA die toegeschreven werd aan Louwes. Volgens de eigen aanname van het NFI uit 2004 zou dit DNA dus niet delictgerelateerd zijn (want anders zou het geen “controlespoor” genoemd worden). De kans is dus beduidend groter dat dit DNA er terechtgekomen is via het gebruik van microsporenfolie.

In 2006 heeft het NFI trouwens ook aangetoond dat kleine bloed- en makeupvlekken op het rechtervoorpand van de blouse (ter hoogte van het middel), niet terug te vinden zijn op de foto's van de Plaats Delict. Ook deze vlekken die door het NFI aanvankelijk als mogelijk delictgerelateerd werden aangeduid, kunnen dus niet delictgerelateerd geweest zijn.

Bijlage: Verslag van de Technische Recherche van het afnemen van microsporenfolie van de blouse van de weduwe op Plaats delict

CONFORM ORIGINEEL

POLITIE

REGIO IJSELLAND
TECHNISCHE RECHERCHE

Bps-nummer: 99-108257

075

SPOREN + VOORWERPEN

Omschrijving object: slachtoffer Willemen

Code: S

Ingevuld door: Ruiter/Oldenhof

No:	Spoor/ voorwerp	Vindplaats	Door:	Datum:	Secretariaat	**
S1	microsporenfolie	li.been voorzijde	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S2	microsporenfolie	re.been voorzijde	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S3	microsporenfolie	blouse voorzijde	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S4	microsporenfolie	re mouw vest	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S5	microsporenfolie	li. mouw vest	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S6	microsporenfolie	gezicht	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S7	microsporenfolie	vloer/kleed rondom slachtoffer	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S8	nagels (geknipte) rechter hand	slachtoffer	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S9	nagels (geknipte) linker hand	slachtoffer	Ruiter Oldenhof	25-9-99	TR	
S10	dacty (20x)	slachtoffer	Ruiter Oldenhof	25-9-99	CRI 6-10-99	
S11	Sieraden - horloge - ring - ring - armband	slachtoffer	Ruiter Oldenhof	25-9-99	Secr. 25-9-99	
S12	blouse, wit	slachtoffer	Oldenhof	26-9-99	TR	
S13	pantalon, beige	slachtoffer	Oldenhof	26-9-99	TR	
S14	panty	slachtoffer	Oldenhof	26-9-99	TR	

In november 2003 werd door de recherche in Deventer een (open) doos teruggevonden met daarin de resterende spullen van de Deventer Moordzaak waarover de Technische Recherche nog beschikte. Op 12 december werd hier een foto van genomen, zoals uit hiernaast blijkt.

Behoudens het eerste genoemde doosje met de blouse is van de overige genoemde goederen een foto gemaakt die hierbij is gevoegd.

De doos met bovengenoemde goederen werd door mij in het bureau te Zwolle in een afgesloten kast geplaatst en ter beschikking gesteld van van de Griendt voornoemd.

Waarvan door mij op ambtseed is opgemaakt dit proces-verbaal gesloten en getekend te Zwolle op 12 december 2003

Verbalisant,
H.E. Laarman

Op 16 december 2003 maken Ruiters en Oldenhof (die op 25-9-1999 op het Plaats Delict actief aan de slag waren met microsporenfolie) een Proces Verbaal op, waarbij ze beschrijven wat er nog in de doos zat.

De vermelde identificatiezegels zijn tussen 12 en 16 december 2003 aan de sporen toegevoegd. Dit blijkt als men de onderstaande foto bekijkt die op 12

december 2003 gemaakt is. Dit zijn de sporen VOORDAT ze naar het NFI zijn gestuurd voor nadere analyse. Ook deze foto laat zien hoe onzorgvuldig er met deze sporen is omgesprongen alvorens ze bij het NFI terecht kwamen voor onderzoek.

Op 25 september 1999 hebben wij tijdens het sporenonderzoek op de plaats delict aan de Zwolseweg 157 te Deventer, onder meer de volgende plaatsen bemonsterd en de daarbij verkregen sporen dan wel goederen veiliggesteld:

- A9, vloer hal, microsporenfolie, zegelnummer AFD814;
- C17, plateau voor open haard woonkamer, folie, zegelnummer AFD815;
- C18, vloer voor openhaard woonkamer, folie, zegelnummer AFD816;
- C2, knoop van blouse, onder slachtoffer, zegelnummer AFD817;
- S1, kleding linker been slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD818;
- S2, kleding rechter been slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD819;
- S3, voorzijde blouse slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD820;
- S4, rechter mouw vest slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD821;
- S5, linker mouw vest slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD822;
- S6, gezicht slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD823;
- S7, vloer rondom het slachtoffer, microsporenfolie, zegelnummer AFD824;
- E1, E2, bemonstering afvoer linker spoelbak keuken, zegelnummer AFD825;
- E3, E4, bemonstering afvoer rechter spoelbak keuken, zegelnummer AFD826;
- C1, bemonstering natte plek vloer hal, zegelnummer AFD827;
- E5, afvalwater uit stankafsluiter gootsteen keuken, zegelnummer AFD828

